

MASS
EFFECT™
ANDROMEDA

ANIHILACE

CATHERYNN E M. VALENTE

FANTOM
2021 PRINT

Toto dílo je fikce. Jména, osoby, místa i události jsou buď produktem autorovy představivosti nebo jsou využity fiktivně a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, obchodními podniky, událostmi či lokalitami je čistě náhodná. Vydavatel nenese žádnou zodpovědnost za autora ani webové stránky třetích stran či jejich obsah ani nad nimi nemá kontrolu.

Žádná část tohoto díla nesmí být v žádné podobě a žádným způsobem reprodukována, uchovávána ve vyhledávacím systému či předávána bez předchozího písemného souhlasu vydavatele ani nesmí být nijak rozšiřována v žádné podobě kromě té, v níž byla vydána, přičemž následného kupce se týkají obdobné podmínky.

© 2018 Electronic Arts Inc. EA, the EA logo, Mass Effect, Mass Effect: Andromeda, BioWare and the BioWare logo are trademarks of Electronic Arts Inc. Veškerá práva vyhrazena.

This translation of Annihilation, first published in 2018, is published by arrangement with Titan Publishing Group Ltd.

Translation Zuzana Komprdová

Pasáže ze Shakespearova Hamleta a Macbetha byly převzaty z překladů Martina Hilského.

ISBN 978-80-7594-082-7

www.fantomprint.cz

www.facebook.com/fantomprint

www.instagram.com/fantom.print

#fantomprint

@fantom.print

PROLOG

STANICE HÉFAISTOS – CALESTONSKÁ TRHLINA

Technický specialista druhé třídy Oliver Barthes shlížel na mlhavý, třpytící se závoj galaxie hluboko pod sebou. Na plochém, vyleštěném povrchu jeho uni-nástroje se odrážely hvězdy a rudooranžová mračna mezihvězdného prachu. Bylo už pozdě: 0300. Jeho práce ještě nebyla u konce a on by na místě zabil svého nejlepšího přítele za kousek opravdového masa nebo hrnek pravého ginu. Kdyby měl nějakého nejlepšího přítele. Nebo hrnek. Ještě jedno kolo kalibrací a může se vyspat. Ale Oliver jenom stál na své malé stříbrné přístupové platformě a hltal očima hvězdy jako nějaké pitomé děcko, co poprvé vyletělo na orbitu. Pás galaktického ramene se skvěl na jeho velmi lidském, velmi ne-nebeském předloktí jako uzlovitý sval. Nebo rána.

Samo sebou, že tu nebyl poprvé. Ani zdaleka. I kdyby se opravdu usilovně snažil, dokázal by se Oliver Barthes jen matně rozpomenout na dobu, kdy jeho život nepředstavoval jen řadu raketoplánů, křižníků, stanic, formulářů, smluv, neohrabaných kódů sepsaných někým jiným a mrňavých průzorů v nekonečných jednotvárných stěnách. Dobu, kdy jeho život byl plný zeleně, srdečnosti a vlídnosti. Kdy pod svými nehty cítil skutečnou hlinu, když se každé noci propadal do spánku ve skutečné posteli.

Ale to bylo tehdy. Ještě na Edenu Primě. Ta doba byla pryč. Teď byl na stanici Héfaistos.

Dokonce i teď v 0300 panoval v zařízeních suchého doku na Héfaistu čilý ruch. Byl to čas, kdy ožívali technické. Všichni mechanikové, inženýři, nakládači i vlezlí budoucí pasažéři zalezli do svých kajut nebo oblíbených barů. A tehdy se technici mohli pustit do *skutečné* práce. Ne že by to kdokoli jiný viděl Oliverovýmá očima. Ostatní viděli jenom plastocel, která je oddělovala od vesmírného vakua. Viděli razanci biotických střel, které by dokázaly ten prostor rozervat na kusy, než by člověk stačil mrknout. Ale neviděli kód, který to všechno umožnil. Kód byl neviditelný a tudíž zapomenutelný. A programátoři byli ještě míň než jen zapomenutelní. Byli přezíraní, nahraditelní a tragicky málo placení. Děti dneska programovaly prakticky od narození. Proč někomu platit majlant za něco tak banálního jako jezení nebo pití?

Dokud se něco nepokazilo, samozřejmě.

Gigantický trup *Keelah Si'yah* byl prolezlý kodéry jako stará plachetnice korýši. Každý z nich byl napojený na otevřený port, kvůli maximální bezpečnosti všichni přistupovali k lodním úložištím přímo. Oliver zadal příkaz svému uni-nástroji, aby mu dal poslední dávku stimulantů. Jeho žíly se zaplavily, otevřely, uvolnily. Oliver zapomněl na odraz hvězd na svém uni-nástroji, na pravé maso, pravý gin i zelená pole, připravená na setbu. Technický specialista druhé třídy Oliver Barthes natáhl paže směrem k pravoboku kvarianského plavidla určeného pro hluboký vesmír, jako by ho chtěl sevřít do medvědího objetí. Jeho ruce, klouzající po blyštící se plastoceli, aktivovaly gravitační flexory na pracovním obleku a on se vznesl k lodi se zkušenou, téměř akrobatickou elegancí. Klidný syntetický hlas informoval jeho vnitřní ucho o jeho postupu.

Dlaňové flexory: zapojeny. Chodidlové flexory: zapojeny.

Kolenní flexory: zapojeny a připraveny. Byl jste autorizován k pohybu ve vesmíru, specialisto Barthesi.

Každý z kontaktních bodů se přisál na své místo se známým, uspokojivým *mlask*.

„Díky, Helen,“ zasmál se. Helen bylo jedno, jak jí říkal. Nebyla ani plnohodnotná VI. Nebyla to ani „ona“. Jeho Helen nedokázala vnímat o nic víc než pánev na smažení. Ale ten vyrovnaný, soustředěný, náhodně generovaný hlas mu byl během těchhle dlouhých směn dost často jediným přítelem. A svého jediného přítele jste neignorovali jenom proto, že to byl uni-nástroj.

Oliver měl štěstí, že dostal tenhle flek. A dobře to věděl. Andromeda Initiative platila lépe než kdokoli jiný, dokonce i lépe než Aliance. A co bylo důležitější, platila včas. A to Oliver potřeboval. Potřeboval ty peníze a potřeboval, aby přicházely spolehlivě. Oliver znovu letmo sklopil zrak na zamřené hvězdy na Helenině lesknoucím se povrchu. Jedna z nich byla Sahrabarik. A někde poblíž Sahrabariku se nacházela stanice Omega. A někde na Omeze pobývala asarijka jménem Aria T'Loaková, které Oliver posílat každičký kredit, který vydělal, mimo naprosté minimum, které potřeboval na vyživení svého žaludku a duše. Oliver se otřásl, když si vzpomněl na ty ledové modré oči. Její ledový modrý úsměv. Výraz ve tváři jeho otce, když mu Aria oznámila, že prodala jeho jediného syna mobilní pracovní jednotce se sídlem v Sigurdově kolébce. Nebylo to nic neobvyklého. Končily tak tisíce uprchlíků, které zasáhl útok na Eden Primu (a Noverii, Virmire a další místa) – ztracení, zlomení, kupování a prodávání. Jediná věc, ve které se Oliver Barthes lišil, byla, že jeho pracovní jednotku vedl rozumný a laskavý elkor jménem Lumm, a Lumm umožňoval svým chlapcům koupit si svobodu, pokud a jakmile to

dokázali. Co ale Oliver věděl, téhle nabídky starého Lumma stejně nikdo nikdy nevyužil. Chlapi vyhazovali své ubohé výdělky za batarianské víno, holky nebo Kvasar a ti největší zoufalci dokonce za rudopísek*. Ale on ne. On šetřil, třel bídu s nouzí a hladověl. Na děvčata se nedíval, i když ona na něj někdy ano, i když se *chtěl* dívat. Pil vodu. Do baru vkročil, jenom když ho Lumm poslal spravit nějaký herní automat na Kvasar, který vydával peníze nějak moc často. Oliverovi šetření, tření bídy s nouzí a hladovění šlo. Měl na to talent. Stejně jako měl talent na debugování lodí. A když mu Lumm vyčíslil cenu za jeho svobodu, Oliver ji zaplatil a nechal si účtenku.

Ted' už Oliver nešetřil ani nehladověl kvůli sobě. Alespoň tedy nejen kvůli sobě. Ted' se držel plánu na vyplacení svobody svých rodičů. A platby nikdy, nikdy nezmeškal. Platil Arie, aby jim nedávala těžkou práci, a platil jí pravidelné splátky, aby je jednoho dne propustila.

Nebylo lehké to zvládnout. Programátorské výjezdy obvykle trvaly nepříjemně krátce. Nikdy jste nevěděli, kam vás zavede ten další. Nikdy jste nevěděli, kdy *bude* ten další. Tohle byl nejdelší kontrakt, který kdy dostal. Práce na ostatních plavidlech Andromeda Initiative byly absolutně přímočaré, minimalistické, nic zvláštního, nic extra. Prostě jen „dostat nás z bodu A do bodu B“. Vzít základní šablonu pro křižník na dlouhé vzdálenosti, přizpůsobit ho pro asarijky, lidi, turiany, salariany. Všechny naložit, uspat je na šest stovek let a nechat je probudit se v galaxii v Andromedě, kde na ně budou čekat mnohem lepší zařízení a zdravá, vyvážená snídaně. Rychlé, efektivní, žádné zmatky.

Ale tohle byl džob pro kvariany. A kvariané nikdy nenarazili na loď, ve které by se nechtěli vrtat. Jejich seznam

---

* Red Sand – pozn. překl.

úprav na míru byl dlouhý jako Trhlina. Žádný kvarian by nikdy nevložil svou důvěru v loď, která byla postavená jenom za tím účelem, aby ho dostala z bodu A do bodu B. Protože bod B by se nemusel nikdy objevit. Celý jejich druh žil ve flotile, která brázdila vesmír od systému k systému a čekala, až gethové opustí jejich domovský svět. Místo, které většina z nich nikdy ani nespatriła. Lodě byly jejich matkami i dětmi. Lodě byly jejich domovy. Nevkročili by na žádnou palubu, pokud by neměli absolutní jistotu, že když půjde do tuhého, mohli by na té lodi bez problému žít napořád. A teď, když Andromeda Initiative požádala kvariany, s jejich jemnými hlasy a ptačími rysy, aby umožnili ostatním druhům zaplatit si za jízdenku na jejich šest set let trvající výlet, jejich seznam úprav se začal prodlužovat a prodlužovat. Teď potřebovali, aby lodní prostředí bylo přívětivé k plazím drellům, sloním elkorům, vodomilným hanarům, na čpavku založeným volusům, čtyřokým batarianům... Dvacet tisíc tvorů nacpaných do jedné plechovky jako balík nudlí s různými příchutěmi. A tuhle plechovku nepojmenovali *Keelah Se'lai*, což byla stará kvarianská fráze vyjadřující „při domovině, kterou snad jednoho dne spatřím“, nýbrž *Keelah Si'yah*.

„Při domovině, kterou snad jednoho dne *najdu*.“

Oliver Barthes přešel bříšky prstů po trupu *Si'yah*. Jací asi byli? Tihle kvariané, kteří se jako jediní z celého svého druhu vzdali toho, pro co žili a dýchali všichni ostatní: honby za Rannochem, honby za domovem. Čím byl kvarian, kterému nezáleželo na jeho domovském světě? Byli vůbec ještě kvariany? Bylo to jako narazit na pár tisícovek lidí, které pranic nezajímalo vesmír. Nebo salarianů, kteří nikdy nevěnovali ani jedinou myšlenku vědě. Nebo červené asarijky. Oliver se snažil na tohle téma zapřádat rozhovory

v barech na stanici Héfaistos, ale takové věci mu nikdy moc nešly. A proč by koneckonců kterýkoli z těch překrásných mimozemšťanů ztrácel čas vybavováním se s někým, kdo bude z jejich pohledu mrtvý dřív, než se oni ráno probudí? Do galaxie v Andromedě to bylo šest set let. Pro ně už byl přízrak.

Ale za některých nocí... za některých nocí snil o tom, že se tam také vypravuje. Že díky nějakému zázraku byl jeden zdvaceti tisíc útulných, identických kryopodů jeho. A že se jednoho dne také probudí a pohlédne na nový svět. Svět, který ještě nikdo nestihl podělat. Svět, který by mohl pomoci proměnit v ráj. Ale pak se probudil a před očima měl jen promáčkнутý trup Héfaista. Jeho tohle nikdy nepotká. On byl až příliš pevně svázaný s touhle galaxií. S Edenem Primou a svými rodiči a Helen a zatracenou Ariou T'Loakovou. Oliveru Barthesovi nebyl nový svět souzený. Oliver Barthes měl už život podělaný. Podělaný od narození.

A tak se pomalu propracovával svou částí jejich nekonečného seznamu a nějak se stalo, že rok života Olivera Barthese utekl jako voda. Dokonce mu začalo na stanici Héfaistos... záležet. I se všemi jejími rozbitými větracími šachtami, selhávajícími dveřmi a naprostým nedostatkem architektonického charakteru. Bylo to drsné místo, jako každá odlehlá stanice. Pokud jste při hádce zhasli světla, existovala pravděpodobnost, že až je zase rozsvítíte, bude na podlaze ležet mrtvola. Místní kuchyně sestávala výhradně ze sušených a zmrazených klínek nudlí a sójových tablet. Ale teď ve 0300, když jste přimhouřili oči, skoro vypadala jako domov. Příšerné, pomyslel si. Jsi jak stará babka! Za chvilku si začneš v kajutě rozkládat dekorační ubrousky.

Oliver si otevřel nový port na kryopalubu *Keelah Si'yah* a propojil Helen s novorozеныmi systémy lodi. Povzdech!

si. Kódy psané druhými lidmi bylo peklo. On sám se snažil, co mohl, jen co je pravda. Ale cokoli elegantního a funkčního, co se mu podařilo zkompilovat, okamžitě pohltil ohavný zbastlený kód tisíců jiných techniků, kteří strkali své nemotorné pracky do kvarianského koláče. Jednoho dne, pomyslel si Oliver. Jednoho dne si postavím loď hezky od začátku. Jenom já, nikdo jiný. Kompletní VI rozhraní, automatizace hladké jako sníh, systém, který se bude sám kalibrovat i debugovat. Bude to dokonalé. Bude to tak elegantní, že by nad tím i elkor zaplakal. Loď, které nebudou hrozit žádné bugy, ještě nikdo nikdy nesestrojil, ale já budu první. A s takovým žihadlem v životopisu by nemuselo trvat dlouho, než dostanu svou šanci.

Oliver se podíval dolů. Dolů jste se neměli dívat. Stanice Héfaistos byla glorifikovaná orbitální plošina. Její suché doky se vznášely na koncích dlouhých paprsků vycházejících z hlavní části stanice jako paprsky mimořádně ohavného slunce. Podívat se dolů znamenalo pohlédnout do hlubin vesmíru. Mezi vámi a tou nesmírnou hlubinou nebylo nic než modravá blána umělé atmosféry. S největší pravděpodobností byste nespadli – o to se postaraly gravitační flexory, ale mohli jste se pozvracet, omdlít nebo začít vyšilovat. A žádná z těch věcí by vám další práci nezařídila. Ale Olivera zívající chřtán nekonečné temné prázdnoty nikdy neznepokojoval. Prostě mu to nevadilo. On byl člověk, ona byla nekonečná prázdnota. Znali se poměrně dobře a nikam dál nezacházeli. Oliver přešel očima po černé nicotě a sklouzl pohledem na křižující se stříbrné mřížoví, rampy a hrazení, které podpíraly kvarianskou loď. Nenápadně prozkoumal dok, kdyby... no, proč vlastně? Kdyby tam náhodou byl někdo, kdo by mohl vidět, co se chystá udělat? Proč by ho to mělo zajímat? Nedělal nic

špatného, vážně ne. Oliver Barthes se ve skutečnosti chystal udělat něco docela pěkného.

Vlastně velmi milého, když jste se nad tím zamysleli. A Oliver Barthes dostane moc pěkně zapláceno za to, že bude hodný. Dost na to, aby vyplatil své rodiče ze služby pod Ariou T'Loakovou a sebe ze služby pod Lummem. A tou samou výživnou výplatou je jednou provždy všechny zaopatří. A možná, jen možná, až to bude všechno vyřízené, až se jeho rodina usadí a on se konečně bude moci věnovat snům o své vlastní budoucnosti, to bude stačit i na jedno-směrnou jízdenku do budoucnosti, vzdálené šest stovek let.

V bludišti ramp a schodů běhali nahoru a dolů technici v jednoduchých pracovních oblecích. Pár sov se opíralo o zábradlí, kouřilo nebo si hýčkalo láhev či jen strnule civělo na nesmírnost lodí, nesmírnost toho, co představovala. Nikdo, kdo vkročil na tuhle loď, už nikdy nespatří domov, leda za pomoci snímače na hodně, hodně velkou vzdálenost. Nikdo z nich si už nepřivoní ke známé květině.

Byla to podivná sebranka, tihle kolonisté ze *Si 'yah*. O nikom z nich se nedalo říct, že by představovali běžné zástupce svého druhu. Což dávalo smysl. Myšlenka, že by byť jen jediný kvarian opustil Flotilu a vydal se do neznáma, aby se už nikdy nevrátil, byla děsivě nezvyklá. A tady jich člověk měl čtyři tisíce na jedné lodi. Byla to loď plná bláznů: tuláků, idealistů, radikálů, vyhnanců, trestanců, umělců a intrikánů. Kvariané neodmítli nikoho, dokud byl schopen zaplatit, něco směnít nebo prokázat, že má pro novou kolonii svou cenu. Nezáleželo na tom, co byl člověk zač. Nezáleželo na tom, co provedl. *Si 'yah* byla pro všechny nový začátek.

Bude to šílené. Oliver si přál, aby mohl být u toho.

Jeho zrak přeletěl po klikaticím se davu. Všiml si drell-

ky s jasným zbarvením, jak ze svých temně zelených rtů vyfoukla do noci kroužek kouře. Nějaký čtyřoký batarian se dohadoval s volusem, který na něj zlobně hleděl svýma truchlivýma a zároveň popudlivýma očima, které podle všeho byly výsadou všech volusských obleků. Párek kvarianů řešil svou nespavost večerní procházkou. Pracovní světla *Keelah Si'yah* ozařovala obličejové masky jejich environmentálních obleků. Ostatní technici vždycky tlachali o tom, jak taková kvarianka asi vypadá pod svým oblekem, jak by mohli jednu z nich přimět, aby ho svlékla a ukázala jim to, a jak rozhodně tuhle jednu kvarianku bez problému sbalí, než zmizí bůhvíkam. Zato Oliver nad tím nikdy nehloubal. Viděl jejich loď. Viděl jejich kód. Věděl přesně, jak kvarian uvnitř vypadá.

Oliver si nemyslel, že by ho někdo sledoval. Byl si jistý, že se nic takového neděje. Všichni se brodili svými vlastními problémy. Zatraceně, Barthesi, je to jenom audio podprogram, přestaň být paranoidní, pomyslel si. Ale stejně mu něco nesedělo. Oliver nebyl žádný hlupák. Byl jeden z Lummových chlapců. Bylo mu jasné, že jakákoli práce, která si našla cestu do jeho databanky anonymně, která byla tak nechutně dobře placená a která vyžadovala, aby nekladl žádné otázky, měla nejspíš k poctivé práci hodně daleko. Ale kód prošel osobně. Znovu a znovu. Opravdu to vypadalo, že je to přesně to, co mu sdělil jeho kontakt, že to bude: nahrávka hloupoučké staré kvarianské ukolébavky jménem „Můj oblek a já“, která se měla přehrávat spícím kolonistům v jejich kryopodech každé století, než dorazí do cíle. Neškodná záležitost. Sentimentální do té míry, až byla roztomilá. A sentiment nebyl cizí žádnému druhu. Podobné věci se u nových lodí praktikovaly běžně, především v případech spáčů v hlubokém vesmíru, jako byli ti na *Si'yah*.

Obrázky zastrkané uvnitř kryopodů. Malá bedýnka pravého čaje, propašovaná na loď, aby utěšila něčího po domově tesknícího strýčka. Jednoho z techniků, který s Oliverem sdílel pauzu na večeři, si najal nějaký bohatý cvok, aby do všech drellských kryopodů namontoval drobounké vonné schránky, naprogramované tak, aby těsně před rozehrátím spáčů vypustily vůni ušarety. Tato květina kdysi rostla na Rakhaně, jejich nebohém mrtvém domovském světě. Takové úsilí, jenom aby se drellové mohli probudit na druhé straně vesmíru do vůně domova. Jako by sešlo na tom, co pár tisíc ještěrek ucítí jako první věc po ránu! Ale nakonec to asi bylo všude stejné, usoudil Oliver. Kdo ví, proč lidé dělají věci, které dělají, kromě sentimentu. Když se zeptal, proč něco tak nevýznamného vyžaduje takové utajení, za jaké jeho dobrodinec platil, bylo mu řečeno, že nemá jít o nic víc než jen milé překvapení, gesto jednoty a míru pro tuhle nesourodou loď plnou bláznů. Všichni teď byli kvariané. Byli jedna rodina.

Co byste neudělali pro rodinu? Co byste neudělali jen proto, abyste je viděli se usmívat?

Oliver Barthes se nemohl vydat do Andromedy. Nezáleželo na tom, co mu říkaly jeho sny. Ale tohle udělat mohl. Mohl to udělat pro ty, kteří vyrazí daleko za obzor, do divokého neznáma, aby položili základy nové civilizace zrozené z panenské mezihvězdné hmoty. Díky němu se budou moci usmát ze spánku. Sice to asi nebyla nic moc historika pro vnoučata, ale bylo to lepší než nic.

Oliver zavrtěl uvnitř obleku prsty u nohou, aby se zbavil mravenčení. Instruoval Helen, aby nahrála podprogram do servisní matrice kryopodu a vymazala jeho zásah. Pro někoho jako on to bylo snadné. Tak snadné jako nezapomenout zhasnout světla a zamknout za sebou dveře.

„Bůh vás provázej,“ zašeptal Oliver té velké, hloupé, šílené, nádherné lodi. „Spěte sladce.“

„Všechny flexory do bezpečnostního módu. Byl jste autorizován k opětovnému vstupu do stanice Héfaistos, specialista Barthesi. Příjemný odpočinek.“

„Tobě taky, Helen. Tobě taky. Ať už si dobře vychované malé VI programy chodí zdírnout kamkoli, hezky se zachumlej a udělej si pohodlí.“

Oliver pomalu sešplhal dolů na svou přístupovou platformu a odpojil gravitační flexory. Jeho nohy znovu vyhledaly kovovou podlahu. Oliver vytáhl databanku a poslal potvrzení o dodání na adresu, kterou dostal. Pak si vyvolal správce účtu a zadíval se na něj jako dítě před cukrárnou. Čekal. A čekal. A pak konečně zhasla známá, skromná čísla jeho drahocenných úspor a nahradila je nová čísla. Úžasná nová čísla. Nádherná nová čísla. Oliver Barthes se vydá spolu s ostatními do nového světa, jen co je pravda. Do světa bezpečí, lásky a rodiny. Do světa, kde na tom, co se stalo na Edenu Primě, sotva sejde.

Oliver si vykračoval po hlavním můstku a bylo mu do skoku. Sundal si helmu a prohrábl si rukou své krátké hnědé vlasy. Svědilo ho strniště – čas se oholit. Ale měl hotovo. Měl hotovo a víte vy co? Opravdu to bylo něco. Dvacet tisíc lidí se bude plavit ledovým vesmírem mezi galaxiemi a poslouchat u toho Svobodné rádio Barthes. Nikdy by si nepomyslel, že přispěje k něčemu zvláštnímu, ale možná přece jenom nakonec přispěl. Nebylo to nic *extra* zvláštního, jenom trochu. Jen trochu. Oliver položil dlaň na bezpečnostní panel. Představil si tvář své matky, až jí to poví a uvidí v jejích hnědých očích tu drobnou tichou jiskřičku radosti, kterou si pamatoval.

Výtah dorazil. Dveře se neotevřely. Oliver obrátil oči v sloup a několikrát do nich zabušil pěstí. Pitomé věci. Stačil by ani ne den pročišťování toho dozajista zchátralého kódu, aby se to spravilo, ale nikdo se nikdy neobtěžoval. Ráno předloží požadavek na pracovní činnost. Dárek na rozloučenou pro starého Héfa. *Ode mě pro tebe, kamaráde.*

Oliver znovu praštil do posuvníku na otevírání dveří. Sípavě se rozevřely. Kabina výtahu byla prázdná. Vstoupil dovnitř. Samozřejmě, že to matce nepoví hned zkraje. Vezme je na Citadelu. Oslní je zelenými stromy v Prezidiu a světly kotvících lodí a masovými sendviči v Apollu. Pak jim ukáže apartmán ve čtvrti Zakera, který pro ně koupil. I v tom omšelém výtahu prakticky slyšel matčin hlas. *Ach, Ollie, toho je až moc!* Budou mít takovou radost. Nejspíš si popláčou. On bude taky plakat. A pak, až budou všichni společně sedět u jídelního stolu, nacpaní k prasknutí a opilí budoucností, jim poví o tom, jak po šest stovek let hrála jeho ukolébavka lodi plné mimozenšťanů. *Jestlipak člověk v kryostázi sní? Možná to jednoho dne zjistíme. Společně.*

Technický specialista druhé třídy Oliver Barthes vystoupil z výtahu do dlouhé chodby, která propojovala jádro stanice Héfaistos s industriálními obytnými čtvrtěmi. Přidal do kroku. Nemohl se dočkat, až si bude moci jít lehnout a přiblížit se tak o den ke čtvrti Zakera, zeleným stromům a tuku ze skutečného masového sendviče, lesknoucímu se na otcových mozolnatých prstech.

Oliver si stále ještě představoval matčin smích, když z výklenku vystoupila postava v šedé kapuci stažené hluboko do obličejce a střelila ho dvakrát do hlavy.

Postava si krátce prohlédla technikovo tělo, šťouchla do

něj botou, aby si byla jistá, a pak pokračovala v chůzi, broukajíc si tlumenou ukolébavku:

*Zapěj mi k spánku na moři hvězd
A já budu snít o mém obleku a mně...*

Špinavý, nevýrazný kovový strop stanice Héfaistos se tlumeně odrazil v matném povrchu mrtvého uni-nástroje.

*Nebudu se bát horka pouštního větru
Ni nečistot vysoko na pralesním stromě
Ani ve vesmíru se chladu nezaleknu
Vždyť já mám svůj oblek a on má zas mě...*

PRVNÍ ČÁST

KEELAH SI'YAH

1. POVRCHOVÉ RECEPTORY

Veliteli Náměsíčního týmu Senno 'Nire vas Keelah Si 'yah, vyžaduje se vaše pozornost.

Senna zasténa. Jeho systémem se propalovala oslnivě jasná kaskáda oživovacích léků. Kvarianský zástupce velitele se pokusil převálit na bok a snížit optiku na svém obleku, což dělal vždycky, když zaspal. Nikdy nic nebylo tak důležitého, aby to nepočkalo po dalších pět minut spánku. Jeho oblek nereagoval. Senna tvrdě uhodil loktem do izo-skla. Pokusil se posadit, praštil se čelním plátem své masky o tentýž materiál a padl zpět na úzkou postel. Do očí se mu zabodly špendlíky nelítostného světla. Na displeji jeho helmy vzplály údaje v dávkách zářícího ultrafialového textu.

Status lodi: Lod'Andromeda Initiative *Keelah Si'yah* pracuje v mezích běžných parametrů

Navigační poloha: opoždění 1,26 % oproti plánované trase

Kardiovaskulární stav: dobrý

Odchyly od endokrinních a neurologických norem: ve standardních mezích

Farmaceutická aktivita: intravenózně podávané stimulanty, regeneráty svalové hustoty, analgetikum #4 (dvojitá dávka)

Zpětná vazba holistického obleku: veškeré systémy funkční, žádná vnější narušení

Aktuální hlášení Náměsíčního týmu: žádná závažná hlášení

Stav motoru: konverze eeza 0,7 % nad očekávanou účinností

Skenování krátkého dosahu: za dva týdny, dva dny dojde k průchodu kolem binárního hnědého trpaslíka 44N81/44N82

Komunikace: přijímačová síť nepoškozená a čistá, stahování komunikačního paketu z domovského vysílače úspěšně dokončeno beze ztráty informací, další plánovaný paket za devatenáct měsíců, šestnáct dní

Samodiagnostika z palubních virtuálních inteligencí: všechny pracují optimálně

Následoval nápomocný diagram zobrazující aktuální míru poklesu jeho hustoty kostí (4 %) spolu s doporučenými nápravnými doplňky stravy. V rohu jeho zorného pole blikala nepřčtená zpráva od jeho babičky, Liat'Nir vas Achaz. Byla nahrána před jejich odletem a naprogramována tak, aby se doručila po příletu. Tyhle drobnosti dělaly rodinu rodinou.

Přílet.

Takže už musí být tam. Tady. Doma.

Senново srdce se vždycky trochu rozbušilo, když si vzpomněl na svou babičku. I teď se mu zrychlil puls a zaplavila ho drtivá úzkost, jako už od doby, kdy byl malý chlapec a bál se o její bezpečí. Byla tak drobná a křehká. Ale neplatilo to koneckonců pro ně pro všechny? Senna se zhluboka nadechl, aby do plic nasál větší množství silně nasyceného vzduchu ze svého obleku a posílil tak svoje plíce. Liat byla v pořádku. Nic se jí nemohlo stát, vždyť tvrdě spala společně s ostatními kvariany, v hibernaci, v bezpečí. Senna subvokalizovaným příkazem archivo-

val její zprávu, ať už říkala cokoli a byla nahraná kdykoli, kdysi dávno. Později. Senna nikdy nezalituje toho, že ji vzal s sebou do Andromedy, ale teď by nedokázal unést, kdyby měl slyšet její hlas. Byl by, stejně jako vždycky, příliš *pronikavý*.

Všechno je v pořádku, pomyslel si. *Silný víchr a následný příliv pro všechny lodě na moři*. Senna postřehl, jak se mu dech před tváří sráží do mlžných obláček. *Dobře. Výborně. A teď zase jít spát. Spánek teplý a dobrý. Probuzení studené a špatné*. Senna mrkáním odehnal nápor mezihvězdných a anatomických informací a znovu se pokusil vypnout svou optiku. Dalších pár minut ničemu neublíží. Veškerá skutečná práce byla za nimi. Co nevidět zakotví v Nexu, pokud už nezakotví. A jakmile kapitán vydá rozkaz k propojení přechodových komor a odezní to nádherné zasyčení měnicí se atmosféry, jeho zodpovědnost za tuto plavbu bude milosrdně u konce.

Znovu se vynořil ten upjatý, bezpohlavní, slova usekávající hlas.

Je mi líto, veliteli Senno 'Nire vas Keelah Si'yah, nemohu vám dovolit snížit senzorické vstupy. Vyžaduje se vaše pozornost.

„Unf,“ zabručel velitel Náměsíčního týmu Senna 'Nir vas Keelah Si'yah, zatímco jeho kryopod zaplavilo oslnivě bílé světlo. „Au. Ne! Co? Říkala jsi, že je všechno v pořádku!“

Drellská Náměsíčná Anax Therionová, vyžaduje se vaše pozornost.

Anax v okamžení procitla. Její průsvitná plazí víčka překrývající obrovské černé oči sebou rychle zatřepetala. Mysl jí uháněla jako o závod, aby se dostala ze zajetí pěnících narkotik, které jí kolovaly žilami. Její myšlenky se samy

stavěly do pozoru s praxí někoho, kdo si za celý život nikdy neužil luxusu probuzení podle své vlastní vůle. Anax vzhlédla a zpozorovala poznámku psanou jejím vlastním rukopisem, zářící na osobním displeji pár centimetrů nad zelenou šmouhou jejího nosu.

Ahoj, Anax! Jsi v kryopodu na kvarianské lodi Keelah Si'yah směřující do galaxie v Andromedě. Je ti třicet jedna let, měříš 1,84 metru, vážíš 77,1 kilogramů a jsi levačka. Jsi členkou Náměsíčného týmu Modrá-7. Tvoje oblíbené jídlo je mango Ataulfo, pocházející z lidského domovského světa. Poslední film, který sis užila, byl Blasto 8: Medúza vždycky žahá dvakrát. Zamysli se nad těmito věcmi. Zapamatuj si je. Prociť je s vědomím, že jsou pravdivé. Gratuluji, nejsi po smrti! Hlas ve tvém uchu je program lodního rozhraní. Každý mu říká K, jako Keelah Si'yah, ale není to živá osoba, a dokonce ani skutečná VI, takže se nemusíš obtěžovat zdvořilostmi. Klidně mu můžeš nadávat, jestli chceš. Uraz jeho mámu. Ráno ti stejně zavolá. Tuhle zprávu napsalo tvoje minulé já, aby nás obě ušetřilo nesnesitelného plýtvání časem kvůli po-stázové dezorientaci a zmatení identity, trvající odhadem dvě hodiny a třicet dva celých pět minut. Není zač. Veselý Převravní den 219 706. Vítej v Andromedě.

Anax pohlédla na místní časovou a datovou značku v levém rohu své poznámky. Stálo tam: *0200 hod. Převravní den 207 113.*

„Jsem vzhůru, K,“ řekla Anax Therionová klidně. „Dorazili jsme dřív?“

Nikoli, systémová analytička Anax Therionová. Současná pozice: 110 804,77 světelných let od místa určení. Odhadovaný čas přiletu, za předpokladu, že nedojde k žádné změně rychlosti ani kurzu: třicet let, pět měsíců, dvanáct dní, šestnáct hodin a čtyři minuty.

Anax si protáhla dlouhé černě a olivově zbarvené prsty a složila si je na hrudi. „Tak proč jsi mě oživil?“

Vyžaduje se vaše pozornost.

Drellka se zhluboka nadechla. Vnitřek jejích úst chutnal zatuchle, po lécích, stříbřitě. Anax si přejela prsty po oranžových záhybech podél čelisti způsobem, jako když se člověk poplácává po tvářích, aby se probral. Její mysl pádila, aby posbírala své jednotlivé kousky a poskládala je do alespoň trochu užitečného pořadí. Ale dokonce i napůl zmrazená byla její mysl pořád rychlejší než většina – a taky pesimističtější.

„Jak moc jsme v hajzlu, K?“ povzdechla si.

Elkorský Náměsíčný Yorriku, vyžaduje se vaše pozornost.

Uvnitř struktury na Palubě 8 se zapnulo modravé interiérové osvětlení. Nedalo se tomu ani říkat kryopod. Kryopody byly malé, útulné, ergonomické a úsporné. Tohle byla spíš kryogaráž. V přizpůsobeném nákladovém prostoru jich byly naštosované tisíce – konkrétně 3 311. Pod vrstvami izo-skla, kovu a ledu se líně pohnulo něco obrovského a šedého. Truchlivě to potřáslo svou kolosální hlavou ze strany na stranu. Nosový hlas, který se vydral ven, zněl naprosto ploše a monotónně.

„S velkou nelibostí,“ zahučel, „jdi pryč.“

Nemohu jít pryč, zdravotnický specialisto Yorriku. Jsem instalován do paměťového jádra lodi. Pro odinstalování prosím zadejte velicí heslo.

Yorrik udeřil svou sloní přední nohou do stěny ohromného kryopodu. Nepamatoval si, že to je kryopod, a nepamatoval si ani, že se jmenuje Yorrik. A hlavně si ani nepamatoval, co je to paměťové jádro nebo co znamená *odinstalování*, i když to znělo skvěle. V hlavě cítil bolest...

mezi... mezi čichacími kůstkami a myslícím masem. Ano, to znělo správně. Yorrikovo myslící maso bylo právě teď našťvané a tupé. Jeho utrmácený, prastarý metabolismus sotva zaznamenal zpěněný příval stimulantů, dorážejících na jeho nervový systém.

Yorrik mohutným kolenem aktivoval zajišťovací panel svého obřího kryopodu. Ozvalo se zasyčení, jak se vyrovnával tlak. Kolosální tvor vyklopýtal z kryopodu, zakopl o zvýšený okraj té věci a hlučně se skácel na podlahu paluby. Nikdo si toho nevšiml. Ostatní kryopody dál blikaly ve svém zapomnění. Byl to skoro dokonalý pád na zadek, pomyslel si Yorrik otupěle. A nikdo ho neviděl. Jeho hluboký, bzučivý hlas uťal radostné švitoření lodního rozhraní.

„Se suchým sarkasmem: a dobré ráno i tobě.“

Náměsíčný Yorriku, zvyšuji dávky vašeho oživovacího koktejlu. Dodal jsem doplňkové enzymy na vyostření smyslů, sensorické posilovače a antidepresiva a zrychlil jsem váš metabolismus, abych to vše kompenzoval. Předem se omlouvám. Bude to pro vás velmi nepříjemná, leč silně návyková zkušenost. Podle mých propočtů čas potřebný ke standardnímu elkorskému oživovacímu protokolu značně zhorší rozvíjející se situaci. Ohlaste se prosím okamžitě na Radiále. Je zapotřebí vašich lékařských znalostí. Ohlaste se prosím okamžitě na Radiále. Je zapotřebí vašich lékařských znalostí. Ohlaste se prosím...

Yorrik zasténal. Hlasité, nízké zatroubení připomínající zvuk trombónu se rozlehlo v mdlém přísvisitu. Jediné, co jeho myslící maso chtělo, bylo něco rozdupat. Nejlépe ten zpropadený hlas. Ale jeho čichací kůstky byly vždycky připravené do akce. Yorrik zakabonil protáhlý šedý obličej a mocně vdechl pachy okolí. Informace přitékaly jedna za druhou. Okamžitě se cítil bystřejší, zakotvenější. Zatach-

lý vzduch, antibakteriální mlha, tající námraza. Plastocel, trpká a nahořklá. Jeho vlastní travnatý, ztuchlý pot, horký a kyselý. Vůně hlubokého vesmíru: mrazivý les osvětlený pichlavým, žíravým dýmem stovek miliónů táborových ohňů, žhnoucích v temnotách. Ale pod tím vším bylo ještě něco dalšího. Bylo to daleko. Ne na této palubě ani na té nad ní, ale rozhodně někde na lodi. Něco sladkého a masitého a napuchlého, jako mléko, které se právě chystá zkazit.

Smrt.

2. PRŮNIK

Říká se, že v kryostázi nikdo nesní. V kryu totiž vůbec doopravdy nespíte. Lidé tomu říkají *spánek* jenom proto, že by se toho jinak nikdo neodvážil, kdyby to nazvali tak, jak to skutečně je. Protože technicky, i když ideálně jen dočasně, je to *smrt*. A mrtví nesní. Anax Therionová to věděla. Věděla přesně, jak kryopody fungují, do posledního rampouchu. Co za člověka by svěřilo své tělo přístroji, aniž by si k němu napřed dvakrát nebo třikrát nepřečetl manuál od začátku až do konce? Ale přesto, když ještě na stanici Héfaistos ulehla do té skleněné rakve, tak těsně před tím, než jí po onom posledním ledovém závanu atomizovaného hlubokého zmrazení zmodrala její zelená kůže, byla Anax přesvědčená, že ona snít bude. Možná na tom drellové budou jinak. Ze zdravotního hlediska u nich byla spousta věcí jinak. Jen málo z Anaxiných lidí vůbec kdy podniklo skutečné dlouhé plavby, a pokud ano, většinou to byly jednosměrné cesty. Jako ta její. Nebo možná dojde k poruše a ona jako jediná to všechno zakusí, celých těch šest set let mezi domovem a dálavou, uvězněná ve svém těle, ve svých vzpomínkách.

Táhla se před ní dlouhá, potemnělá chodba spojující kryopalubu a Radiálu. Kvůli zakřivení lodi mírně zahýbala. Celá byla z hladkého, úhledného skla a bílého kovu a za normálních okolností ji osvětlovala jasná světla – ale ne nyní. Nyní byla *Keelah Si'yah* ponořená do temnoty, aby se šetřila energie, zatímco kolem jejího spícího nákladu plynula staletí. Měkké modré směrové osvětlení, běžící souběžně s podlahou, ji nápomocně navádělo k jejímu cíli, ale to bylo vše. Jinak tu převládala tma a pocit neznáma jako v uličce

cizího města. Anax Therionová se opřela o jednu neosvětlenou stěnu a sesunula se podél ní k zemi. Přelila se přes ni vlna nevíтанých vzpomínek. Její mléčně zbarvená vnitřní víčka se zavřela. *Oblaka jako kouř ze zbraní nad skleněnými kupolemi Cnidaria City. Ulice lemované bioluminiscencí. Těžce oddechuj, můj dech mě jako šlěpěje předbíhá do temnoty. Myslí si, že se mu podařilo utéct. Plankton nevidí ve svém zběsilém plavání žádnou strukturu. Ale velryba ji vidí. Já jsem ta velryba. Laserový zaměřovač se otrě o lopatky cíle jako roj světlušek v létě.*

Anax se vymanila ze své vlastní minulosti, minulosti, kterou bezpečně uložila na druhé straně dvou a půl milionu světelných let. Drellská paměť byla dokonalá a nebezpečná. Byla skutečná jako život sám. Když se Anax na něco rozpomínala, prožívala to znovu. Stejně živě, stejně jasně. Zvedl se jí tep tak jako poprvé. Byla *tam*. Milion mil daleko, na Kahje, mladá kšeftařka s daty, která nikdy nevěnovala galaxii v Andromedě jedinou myšlenku, pronásledující vraha zadními uličkami hanarského města, s jediným cílem: zajistit informace, které měl v hlavě, a předat je Stínovému prostředníkovi*. Ale to už byla dávná minulost. Jiný život, jiná doba. A přesto, kdyby Anax nedržela svou mysl na uzdě, mohly by ji vzpomínky znovu přepadnout, bez varování, bez milosti. Mohla by se v nich utopit. A její mysl byla po kryospánku všechno možné, jen ne bezpečně upoutaná.

A drellské sny? S těmi se nemohlo měřit žádné video v galaxii.

Ale ona nesknila. Její oči se zavřely na stanici Héfaistos a znovu se otevřely na začátku každého jí přiděleného Ná-měsíčního cyklu. A bylo to jako zamrkání – tak rychlé, tak hladké. Tedy kromě toho, že ji bolely klouby i hlava a v ús-

---

* Shadow Broker – pozn. překl.

tech měla pachut', jako by se jí tam vydělal vorcha. Ale Náměsíčné cykly teď byly u konce. Tým Modrá-7, její tým, měl na starosti poslední směnu. Vyšel ze stáže, aby ještě naposledy provedl údržbu a kontrolu systémů, než loď zakotví v Nexu v Andromedě. Už žádná další probuzení kromě toho hlavního. Anax Therionová a všichni ostatní na palubě *Keelah Si'yah* teď měli být v klidu a míru dočasně mrtví. *Běda, jestli to nebude stát za to*, pomyslela si drellka. Ale bylo zcela jisté, že je nečeká nic dobrého. Loď by ji neprobudila mimo časový plán kvůli sklence noverijského rumu a ovocnému salátu.

„Ať už se potentovalo cokoli, chozením kolem horké kaše se to neodtentuje,“ řekla si Therionová pro sebe. Její hlas se rozlehl prázdnou palubou. Anax vyrazila rychlým poklusem dolů ztichlou chodbou směrem k Radiále. Když vtom se jí v hlavě jako bublinka ve víně vynořila zvláštní myšlenka, která ji vyvedla z míry.

Stínový prostředník byl teď po smrti. Její nejlepší klient, jediný, kterého nikdy nepotkala, jehož hlas nikdy neslyšela. Ať už to byl kdokoli, ať už žil kdekoli, ať už miloval kohokoli nebo ať už rád za dlouhých, osamělých nocí dělal cokoli, byl už polovinu milénia pod drnem. A ona, ona, vychrtlá nervózní malá Anax Therionová, která po většinu dětství neměla denně ani dvě jídla, byla pořád naživu. Kdo by si to byl pomyslel, tehdy před lety, když mísící se barvy deště a neonů Cnidaria City vymalovávaly ulice, že to takhle dopadne?

Radiála byla svým vlastním způsobem okouzující. Industriální zenová zahrada hluboko v nitru lodi, prostorný černo-modrý šestiúhelník ohraničený z každé strany tlustými stěnami z čírého skla, zašroubovanými do kovových rámců.

Bylo to právě zde, kde se sbíhalo všech šest environmentálních zón *Keelah Si'yah*. Každý člen kteréhokoli druhu na palubě se zde mohl setkávat a komunikovat s ostatními, aniž by musel procházet časově náročnými a otravnými procedurami nezbytnými k tomu, aby ochránily hanary před rozpuštěním ve čpavkových výparech volusských oblastí, plíce drellů před selháním, k němuž by došlo v provlhých, zatuchlých batarianských zónách, nebo kvariany před rozdrcením v umělé gravitaci, kterou upřednostňovali elkorové. Šestice skleněných panelů fungovala zároveň jako vzduchové uzávěry. Po provedení příprav a po obdržení povolení jste skrz Radiálu mohli opustit kteroukoli zónu nebo do ní vstoupit. Veškerý materiál potřebný pro takové přípravy – hypospreje, gravitační náramky, vzduchové filtry, prostředky na tlumení bolesti, obleky a masky – byl nachystaný v širokém, nízkém válci v centru šestiúhelníku.

Žádná jiná loď *Andromeda Initiative* nebyla tak pečlivě zařízená. Žádná z nich se nemusela obtěžovat, jelikož každá měla na palubě jen jeden druh. Nechat se naočkovat, nastavit správný tlak, obléci příslušné obleky a přetřpět společně dohodnuté podmínky *Citadely* na rok nebo dva byla jedna věc. Ale kvariané neochvějně odmítli se být i jen zabývat myšlenkou, že by nutili šest různých druhů přebývat po celé stovky let plavby do nové galaxie ve smíšeném prostředí, které by nebylo obzvláště pohodlné pro žádnou z nich. *Andromeda* byla sen, do něhož se doufali probudit. *Si'yah* byla jejich domovem od okamžiku, kdy se po odletu ze stanice *Héfaistos* zažehly její hlavní trysky. Praktická, solidní, spolehlivá. A domov by vám neměl způsobovat migrény z nezvyklé gravitace, otravu krve nebo kepralský syndrom. Doma byste měli mít možnost hodit si chapadla na stůl a odpočívat. Kromě toho, pokud by se něco pokazilo, takle

veliká a báječná hromada šroubů se dost dobře mohla stát jejich jedinou kolonií.

Kvariané by si vždycky vsadili na to, že se něco pokazí, a jen málokdy se pletli.

Až dorazí na Nexus, uspořádá se jednání celého Kvóra. V pěti ze šesti výklenků budou sedět zástupci každého druhu na palubě *Keelah Si 'yah*, jeden muž a jedna žena (pokud neklasifikují svá pohlaví odlišně), kteří byli vybráni svými vlastními lidmi ve formálních volbách, které se odehrály ještě před odletem, aby rozhodovali o všem, co by mohlo ovlivnit loď jako celek. Průzkumníci*, specializovaní lovci domovských světů, kterým byla implantována výkonná nová AI jménem SAM, neboli Simulovaná adaptivní matrice, pro ně najdou planety. A zatímco bude pátrání pokračovat, Kvórum se postará o to, aby si všech těch dvacet tisíc bytostí nešlo vzájemně po krku. Batarianů bylo na palubě jen pár stovek, takže neochotně přistoupili na to, že budou sdílet reprezentaci – a Průzkumníka – s kvariany. Drellové a hanarové, dva druhy, které pojila dlouhá historie, rovněž měli společného Průzkumníka. Kvórum bylo jedenkrát oživeno v polovině cesty, aby zhodnotilo operační status, a neprobudí se až do doby, než dorazí do Andromedy, pokud nastane stav nouze, který by SAMové a lodní servisní drony nedokázali vyřešit sami.

Ztichlé skleněné výklenky však nyní zely prázdnotou, omývané jen slabým modrým světlem z pohotovostních svítidel přebíhajících nahoru a dolů po podlaze paluby. Žádní Průzkumníci, žádné Kvórum, žádní dychtivé kolonisté, žádný shon a ruch. Žádný protokol si nevyžádal probuzení Průzkumníků ani kolonistů bez účasti Kvóra. Na Radiále se nepohnula ani myš. Jen čas plynul.

---

* Pathfinders – pozn. překl.

Jedinou dekoraci Radiály představovala rozlehlá hydroponní rostlinná výzdoba umístěná na vršku válce se zásobami. Každý z druhů si s sebou na *Si 'yah* láskyplně přinesl květiny ze svých domovských světů a mladá voluska jménem Irit Nonová je naaranžovala do úchvatně důmyslného celku. Během následujících pěti staletí lodní program botanické údržby aranžmá zásoboval vláhou a zastříhával a kytice mezitím rostla. A rostla. A rostla. Bledé bioluminiscenční leriany, mořské kapradiny z hanarského světa Kahje, obklopovaly šarlatové květiny ušarety z válkou zmítané drellské planety Rakhana. Plné fialové oddenky květů onufiri ze savan Dekuuny, kde se prochází elkorové, se vinuly kolem šišek batarianského koření nazývaného ignak, pocházejícího z drsných plání batarianské planety Khar'shan. Pronikavě vonící stříbrné laloky kympny zubatě vykukovaly z houštiny masožravých rostlin z chemických lesů na Iru-ne, domově volusů. Avšak kvariané o svůj domovský svět přišli a ten připadl jejich vlastním výtvorům, vzbouřeným mechanickým inteligencím zvaným gethové. Oni jediná nemohli přispět.

Podle kapitánky, Qetsi'Olam vas Keelah Si'yah, byla kytice hloupá a sentimentální.

„My jsme postavili tuhle loď,“ říkávala Qetsi'Olam. „Ta je snad lepší než kytky!“

Kholai, hanarský kněz, označil celou tu záležitost jako absurdní. Jediní lidé, kteří se budou moci kyticí pokochat, budou Náměsíčné týmy, kmenové posádky zahrnující jednoho zručného člena z každého druhu na palubě, oživované v pravidelných cyklech kvůli kalibraci zařízení, navigačním úpravám, lékařským prohlídkám kryopodů, monitorování komunikace a nyní zjevně taky prořezávání růží. Kholai tehdy naklonil svou purpurovou hlavu v mdlém osvětlení

Afrodity, jediného místa na stanici Héfaistos, které se dalo říkat bar, a prohlásil: „Tento jeden uznává, že všechny věci ve vesmíru tihnou ke zkáze, a přeje si podotknout, že tyto květiny všechny pravděpodobně zahynou ještě před prvním Náměsíčním cyklem, stejně jako entropie jednoho dne pozře všechna stvoření.“

Jeho hanarští následovníci intonovali souhlas, ale polovina posádky považovala názor, že by v centru lodi neměli mít svoji obří květinovou dekoraci, za vážnou urážku jejich kultur. Osyat Raxios, drellský politický uprchlík, informoval Kholaiie, že pokud *okamžitě* nezavře hubu, narve mu prastaré a nesporně překrásné květy ušarety do všech rosolovitých otvorů, pokud nějaké najde. Borbala Feranková, vysloužilá matriarcha zločinecké rodiny Ferankových, tvrdila, že jediný důvod, proč by měl někdo výhrady, je to, že podle něj byly šišky ignaku, a v důsledku toho i batariané, příliš ohavné a nehodné toho, aby sdílely prostor „snobské zahrady“.

„S prudkým hněvem: moje překrásné květiny vezmete jen přes moji mrtvolu,“ zahučel Threnno, elkorský psychiatr.

„My tohle potřebujeme,“ zahřměla Irit Nonová těsně předtím, než praštila jednoho z batarianů, kteří byli proti kytici, do rozkroku. „Potřebujeme něco, na co může ukázat celá loď a říct: *můžeme* společně růst v míru!“

Brzy se kvůli květinám dohadovala, zuřila a prala se polovina stanice Héfaistos. Velitel Senna’Nir, kvarianský zástupce kapitánky, nakonec předal Irit Nonové šest stonků *kelevenu*, odrůdy kvetoucího vysokoproteinového celeru, který kvariané vyvinuli a pěstovali v biokomorách jeho rodné lodi.

A tak došlo k prvnímu mezirasovému rozhodnutí, které

posádka *Keelah Si'yah* učinila. Jen málo těch, které budou následovat, se bude zdatně lišit.

Anax Therionová spatřila dvě další postavy, jak se ospale táhnou ke skleněným vzduchovým uzávěrům. Vůdce jejich Náměsíčního týmu, velitel Senna'Nir vas Keelah Si'yah, vyklopýtal na svých ptačích, dozadu prohnutých nohou vpřed. Od jeho fialovo-šedého obleku se odráželo chabé osvětlení. Yorrik, jejich zdravotnický specialista, který byl právě na trojitě dávce posílených oživovacích drog, dusal ke skleněné přepážce a čtyřma obrovským nohama se odrážel od kovové podlahy jako to nejnemotornější dítě ve vesmíru. Anax na něj zírala. Nikdy neviděla elkora takhle *poskakovat*. A hádala, že už nikdy neuvidí. Hlava jí třeštila agonickou bolestí, ale ona ji ignorovala. Bolest jí k ničemu nebyla, tak ji odsunula stranou.

Yorrik našpulil a zase narovnal svůj vnější pár rtů. Jiný elkor by mu okamžitě porozuměl. Jediný záškrub jeho měkkých šedavých úst by stačil k vyjevení celého oceánu dojmů: drogami navozené mánie, intelektuálního zanícení, nevolnosti, hrůzy i ironického pobavení nad svým vlastním stimulanty ovlivněným chováním. Přirozená komunikace mezi elkory nemohla být obhroublosti mluveného slova vzdálenější. Elkorové komunikovali za pomoci pachů, infravokalizace a mikrogest, které dokázaly vyjádřit rozsáhlý soubor drobných významů, které byly zcela mimo chápání ostatních druhů. Nic na jejich domovském světě, Dekuuně, a dokonce ani na Citadele pro ně nepředstavovalo tajemství. Hanarové to měli podobně. Therionová si nechala genetiky modifikovat oči, aby dokázala vnímat bioluminiscenční projevy hanarského jazyka. Nebyla ale dostatečně prozíravá, aby si nechala provést modifikaci nosu a mohla mluvit elkorsky. Elkorové dokázali pouhým kýchnutím vykomuni-

kovat celou symfonii, avšak nedovedli regulovat své hlasy tak, aby nesly význam, tak jako to dělal zbytek neotesané, věčně žvatlající a skřehotající galaxie. A tak důsledně uváděli každou svou myšlenku příslušným emocionálním kontextem. Yorrik pronesl monotónně: „S nadšením: zdravím. Zdravím. Jaké krásné ráno. Nemyslíte, že je dnes krásné ráno? S ohromnou radostí: jaká hrozná katastrofa myslíte, že se udála?“

Anax si začala třít svůj dlouhý prostředníček o černý nehet ukazováčku, jako to vždycky dělávala, když se snažila posoudit dění kolem sebe. Ještě na Kahje lidé před tím drobným tichým gestem brali nohy na ramena. Znamenalo to, že je měla v hrsti. Znamenalo to, že je s nimi konec.

„Není ráno,“ odpověděla drellka suše.

„Ahoj, Yorriku,“ řekl první důstojník vlídně.

„Přetékáje vřelým kamarádstvím: ahoj, Senno’Nire vas Keelah Si’yah.“

Therionová si dál mnula prsty, ale nic nepřicházelo. Potřebovala víc informací. Byli oživeni oni tři – ale nikdo další. Ani Kvórum, ani kolonisté, ani Průzkumníci. Dokonce ani zbytek Náměsíčního týmu Modrá-7. Jenom oni tři. Detektiv, doktor a technik. Proč? V její omámené mysli se vynořila absurdní myšlenka. *Elkor, kvarian a drell vejdou do baru...* Anax Therionová se zahihňala a vzápětí se zhrozila. Ona se *nehihňala*. Nehihňala se o nic víc, než elkoři poskakovali. Anax si připlácla dlaň na ústa, aby utlumila další hrozná věci, které by snad chtěly vyjít ven.

Senna’Nir promluvil jako první. Napojil mikrofon ve svém obleku na veřejný audiosystém Radiály, aby ho ostatní slyšeli. Tohle byla kvarianská loď a kvariané rozhodovali, co se bude dít.

„Situační hláš... ble.“ Senna se očividně pokoušel potla-

čit náhlé nutkání ke zvracení. Jeho environmentální oblek mu dá dávku léků proti nevolnosti. Drellka si zdaleka ne poprvé pomyslela, že kvariané to s těmi obleky vychytali. „Možná bychom měli počkat. Na zbytek týmu. A taky na to, až se tahle místnost přestane točit,“ pokračoval slabě.

Prázdné prostory Radiály rozezvučelo hlasové rozhraní lodi.

Zbytek Náměsíčného týmu Modrá-7 je stále ve stázi, veliteli. Mohlo, ale také nemuselo dojít ke stavu pohotovosti. S ohledem na charakter tohoto stavu, pokud k němu došlo, protokol stanovuje omezení personálu pouze na nezbytné osoby. Pro zahájení další oživovací sekvence prosím zadejte velitelské heslo.

Anax Therionová přimhouřila své obrovské plazi oči. Existoval jistý starý lidský příběh o kočce patřící komusi s nepravděpodobným jménem Schrödinger. Tahle kočka byla zavřená v bedně s žádným vstupem ani východem. V příběhu byla hlavnímu hrdinovi položena nerozluštitelná hádanka: *dovedeš uhodnout, jestli je kočka živá, nebo mrtvá, aniž bys bednu otevřel?* Anax měla lidi vždycky ráda. Všechno pro ně bylo nemožné. Ale tahle hádanka byla hádankou jenom pro organické bytosti. Pro počítač by byla odpověď stejně snadná jako aktivování interních senzorů. Loď by měla zatraceně dobře vědět, jestli nastal nebo nenastal stav pohotovosti. A rozhodně by *neměla* používat osobní zájmena. Rozhraní drellské lodi by to možná dělalo. Nebo lidské. Nebo asarijské. Ale žádný kvarian nestál o to, aby na něj jeho loď mluvila jako živá osoba. To by bylo jako geneticky modifikovat vzteklého psa, aby vám byl schopen říct, jak moc vás nesnáší, předtím, než by vám urval nohu.

„To prozatím stačí,“ řekl Senna a přešlápl na svých út-

lých, dozadu prohnutých nohou. „O jakou potenciální pohotovost může jít?“

Mohlo se stát, že byla překročena přijatelná hranice úmrtnosti osob v kryostázi. Domnívám se, že v čase 1700 je 10,1 % drellů na palubě této lodi po smrti.

Anax Therionová prudce zvedla hlavu.

Až do té chvíle tělo drellky, opírající se o skleněnou stěnu vzduchového uzávěru, zaujímal téměř umělecky nebdalou pózu. Sotva se pohnula, dokonce i když její mozek bombardovaly vzpomínky. Často zjišťovala, že jí to slouží ku prospěchu, když se tvářila, jako by jí záleželo jen na málo věcech, co se kolem ní děly, a pozornost jako by jim věnovala ještě méně. Díky tomu mohli ostatní stavět na odív své starosti a zájmy, aniž by si povšimli vysoké zelené ženy, co stála v rohu a naslouchala, až se jí zavařoval mozek. Když jste si z pozorování lidí a kradení jejich tajemství udělali zaměstnání, vyplatilo se vám umět skrývat ta svá. Ještě před chvilkou vypadala Anax pro celý svět jako mladá uličnice, kterou s pistolí u hlavy donutili účastnit se k uzoufání nudného večírku jejích rodičů: dlouhé zelené paže zkřížené na pružné hrudi, špičatá brada mrzutě vražená do krčních laloků, levý bok vysunutý v postoji neurčitého, přesto však sugestivního vzdoru. Ale to všechno teď bylo pryč. Srdce se jí rozbušilo jako o závod. Vnitřnosti se jí sevřely. Anax se narovнала jako svíčka a praštila rukou do skla výklenku.

„Co tím chceš říct, že se *domníváš*?“ vyštěkla. „Bud' jsou mrtví, nebo ne!“

Výžaduje se vaše pozornost.

Sennův hlas zůstal klidný. „Dej mi data z kryopodů. Z portu na displej.“

Na skleněných výklencích před Anax Therionovou a el-

korem Yorrikem se rozzářily informace. Svítící modrý text se začal rolovat řádek po řádku, jak se aktualizoval.

Veškeré skeny kryopodů zobrazují silné známky života. Už proběhly tři diagnostiky kryopodů samotných. Žádné rozpoznatelné závady. Žádná narušení provozu ani spojení.

„Tak kde je problém?“ zamračil se Senna.

Yorrikova hlava udeřila o skleněnou stěnu. Tohle gesto dovedli interpretovat dokonce i drell a kvarian. „Se zuřivým podrážděním: pokud jsou veškeré známky života v pořádku a všechny kryopody fungují, plýtváš našim časem.“

Detekoval jsem tenkou vrstvu vysublimovaných vodních výparů, které vykrytalizovaly na vnitřním plášti 10,1 % drellských kryopodů. Tato vrstva narůstala rychlostí zhruba jeden nanometr za rok po dobu posledních čtyřiceti čtyř let. Velmi pomalu, avšak zároveň v takové míře, že to dokázaly zachytit mé environmentální skeny.

„S nějakým tím ledem se dá počítat,“ mínil Senna nejistě, zatímco studoval svítící data na displeji uvnitř své helmy. Ten se náhle proměnil a zobrazil sled chemických symbolů.

Tento led obsahuje nepatrné stopy butandiaminu, pentamethylendiaminu a herpetokrózy.

Yorrik zabušil silnými šedými klouby své levé tlapy o palubu, a vyžádal si tak jejich pozornost. „Nápomocně: butandiamin a pentamethylendiamin jsou rovněž známé jako putrescin a kadaverin. Jde o plyny vznikající při autolýze, což je počáteční rozklad aminokyselin v čerstvých mrtvolách. Herpetokróza je krevní cukr typický pro drelly. S narůstajícím pochopením: 10 % drellů vykazuje známky poškození vlivem zmrazení a led hnije.“

Potvrzují.

„Ale kryopody přesto ukazují, že jejich obyvatelé jsou živí a zdraví?“ zeptala se Anax. Co byli zač? Co bylo zač

těch 10,1 %? V těch kryopodech spali její přátelé. Během dlouhých měsíců čekání na stanici Héfaistos je dobře poznala. Pár si jich dokonce i zamilovala. Zemřel Osyat Raxios? Cawdor Thaumata? Prokhor Rhabdo?

Potvrzují.

Mysl Anax Therionové vyplnily veškeré mrtvoly, které kdy spatřila v ulicích a slumech Cnidaria City. Mrtvoly zhroutené v uličkách, roztrhané na kusy v docích, zmrzlé na kost u svých terminálů v pochybných datových manu-fakturách, předávkované, otrávené, zastřelené a ještě hůř. *Řada hniјících panenek. Vločky krve odlétající do noci jako popel z jediného ohně. Černé oči pod víčky prorostlými rudou plisní.* Prudce ty myšlenky potlačila.

„Kepralský syndrom?“ zeptal se Senna’Nir opatrně.

Ten ubohý kvarian se snažil být zdvořilý. Ach ano, kdyby to byl kepralský syndrom, tak by se všichni mohli zatvářít soucitně a pak si jít zase lehnout s tím pocitem hluboké úlevy a uspokojení, jako když si hovíte ve vlastním obydlí a slyšíte, jak kolem běží ochranka. K někomu jinému. K někomu, kdo s vámi nemá nic společného. Kepralským syndromem trpěli jenom drellové. Byli silný druh, ale jejich slabinu představovaly plíce. Vyvinuli se na pouštním světě. Když se s nimi poprvé setkali hanarové a evakuovali je z na zdroje chudé Rakhany, vzaly je tyto veliké růžové medúzy na svou vlastní planetu, Kahje. Planetu oceánů. Vlhký vzduch drelly zabíjel. Pomalu, trvalo to desetiletí, ale nakonec si na nich vyžádal svou daň. Jakákoli vlhkost ze vzduchu se v nich pomalu usazovala jako jedovatá hniloba, až posléze přestali dýchat. Jmenovalo se to kepralský syndrom a Anaxini rodiče na něj zemřeli, když jí bylo šest. *Zelené prsty jako holé větve stromů, kostnaté, křehké, plannoucí smrtí. Kašel ve tmě jako střelba. Buď hodná, Anax.*

Bud' hodné děvče. Ale nezůstávej tady. Najdi si cestu pryč z planety. Najdi si místo, kde nejsou oceány. Jejich poslední výdechy se vznesly vzhůru, aby se promísily s mořským vánkem. Stali se svým vlastním vrahem.

Ne. Anaxina mysl zakročila ještě rázněji než předtím. Poslední věc, kterou potřebovala, bylo nechat se pohltit vzpomínkami té drobounké šestileté holčičky a jejím utrpením. A vším, co potom následovalo.

Hodně drellům zemřeli rodiče na kepralský syndrom. Ale všichni, kdo si zarezervovali místo na arše, byli testováni a byli čistí. Na druhé straně měli najít svět, který je pomalu neutopí. Tak to mělo být. A byli tak *blízko*.

„Nechal jsi proběhnout sebediagnostiku?“ vyštěkla na hlas bez těla, hlas systémů *Keelah Si'yah*. „Řekl jsi, že ty stopy jsou nepatrné. Možná máš chybná data. V kódu je nějaký bug.“

Ano. Pracuji na optimální úrovni.

„Že bychom si v minulém cyklu nevšimli *krystalizovaného rozkladu mlžícího sklo*?“ zeptal se Senna. „Kvůli takovým věcem Náměsíční existují.“

Nebyl by žádný důvod, proč byste si toho měli všimnout. Sublimace začala až po minulém Náměsíčním cyklu, před padesáti lety. Oživil jsem vás, abyste vizuálně prozkoumali zasažené kryopody. Byli jste poslední Náměsíčný tým na rozpisu služby před Andromedou. Nejsem autorizován probouzet další tým na rozpisu, neboť rozpis je u konce. Pokud došlo k prostému selhání skenů nebo kontaminaci kryopodů, můžete závadu opravit. Pokud jsou drellové skutečně mrtví, musíte rozhodnout o dalším postupu. Já nejsem autorizován vydávat velitelská rozhodnutí. Vy ano, veliteli.

Yorrikova ústa, která nebyla nic víc než řada trojúhelníkovitých záhybů zabořených hluboko do šedého masa, se

znepokojeně zachvěla. „Podezřívavě: očekává se ode mě, že provedu lékařské prohlídky?“

Jste jediným členem tohoto Náměsíčního týmu s formálním zdravotnickým výcvikem, specialisto Yorriku.

„Se zahořklým sebedoceňováním: jsem pediatr se zaměřením na alergie. Auditorní, olfaktorické, ezofageální.“ Anax Therionová a Senna se na něj zahleděli. „Rozpačité vysvětlení: ušní, nosní, krční. Jsem přes rýmu.“

Přesto. Jste nezbytným členem personálu.

„S bezmocným smíchem: od bitvy o Viluunu jsem se nedotkl žádné mrtvoly. S narůstající panikou: můžete mě napumpovat stimulanty nebo posilovači nálady nebo klidně dětskými cukrovinkami, ale drellského koronera vám dělat nebudu.“

Senna zvedl ruku se třemi prsty. „Neuspěchejme to. Půjdeme dolů na hibernační palubu, všechno zkontrolujeme a pak uvidíme. Stejně tak klidně můžeme zjistit, že všichni klidně spí a po tobě se nic chtít nebude.“

Pravděpodobnost toho, že nejsou žádné oběti, je menší než 1 %.

„Moc nám nepomáháš,“ povzdechl si Senna a odpojil se z veřejného rozhlasu.

Po hodině vyplněné seřizováním gravitace, filtrů vlhkosti, vzduchových uzávěrů, výtahů a bezpečnostních obchvatů stáli všichni tři nad plně funkčním kryopodem, zobrazujícím bezchybné známky života, a hleděli na něj.

Uvnitř ležela drellka, jejíž tvář byla zmrazená v grimase agónie. Její oči beze známek života hleděly do nicoty. Na drobných, ztvrdlých rankách na hrudi a krčních záhybech se usadil led. Jazyk měla drellka zčernalý a nateklý. Anax Therionová zařala čelist. Doufala, že pokud najdou nějakou mrtvolu, bude to někdo z těch tisícovek drellů, které

neznala. Vazby představovaly překážku v procesu analýzy. Emoce nebyly data. Emoce byly jako šifrování, které halí informace a činí je nečitelnými. Anax Therionová však tu zmrazenou dívku znala. Ne nijak dobře, ale dost dobře na to, aby s ní párkrát popila. Byla to manželka Osyata Raxiose, disidenta, kterého by snad Therionová mohla, pokud by přimhouřila oko, nazvat přítelem. S těmi dvěma ještě na Héfaistu mnohokrát ponocovala a diskutovala o politice, jako by na čemkoli, co se děje v Mléčné dráze, ještě záleželo, jakmile motory archy zaplanou do temnoty.

Yorrik dýchal skrze zvlhčovací masku. Vzduch v drellském sektoru byl tak vyprahlý, že by během čtvrt hodiny vysušil jeho sliznice. „S hlubokým odporem: je cítit jako ušarety. A mokrý volus.“

„Já nic necítím,“ řekl Senna zmateně.

„S jemnou mezirasovou předpojatostí: nemožné. Páchne to tady. Pohrdavě: jak vůbec s takovým nosem zvládnete ráno vstát z postele?“

„No, možná jsem dost chytrý na to, abych nechodil čenichat kolem mrtvých těl bez obleku, co by mě chránil,“ odsekl Senna. Jeho léky na bolest už asi vyprchávaly, usoudila Anax. Její rozhodně ano.

„Blahosklonným tónem: nesmysl. Kryospánek udržuje tělo při teplotě, která je příliš nízká na to, aby se jakékoli škodlivé bakterie mohly množit nebo šířit. S odpovídající vážností: její smrt je její vlastní.“

Therionová se podívala dolů na mrtvolu. Začala si mnout prostředníček o nehet ukazováčku a odložila svou známost s mrtvou do té části své mysli, kde nebude narušovat její analýzu. „Závada zařízení by nezpůsobila boláky ani zčernalý jazyk. Nejpravděpodobnější příčinou smrti je otrava.“

Elkor zahučel: „Docházeje k závěru: došlo k sabotáži.“

„*Nebo* mohlo dojít k závadě na kryopodech, k naprosto náhodné chemické kontaminaci. Organická tkáň si moc dobře nerozumí s průmyslovými chladicími prostředky nebo náporu energie. Tyto kryopody využívají slabých hmotových polí*. A tyhle boláky mohou být reakcí na lokální kontaminaci z odpadních produktů. *Nebo*,“ dokončila Therionová opatrně, „může jít o nějaký patogen. Který *mohla* chytit ještě před uvedením do stáže. Prostředí stanice Héfaistos mělo do sterility daleko. Já samozřejmě nejsem doktorka, ale je *příliš* brzy na to, abychom usuzovali na sabotáž. Nemáme žádná data kromě téhle mrtvé. Překvapuješ mě, Yorriku. Měla jsem za to, že elkorové přemýšlejí zvolna a rozvážně.“

„S nekontrolovatelnou mánií: víc posilovačů jsem v sobě nikdy neměl. Můj mozek je jako koktejl z tryskového paliva. Zahanbeně: už budu mlčet.“

Senna si nevesele povzdechl. Anax pro něj měla pochopení. Ušli takovou cestu ve tmě bez incidentů. Byli tak blízko. Kvarian znovu aktivoval svůj oblek pro vysílání, aby šetřil čas.

„K, detekuješ jakékoli toxické složky, vedlejší produkty hmotových polí nebo měřitelnou míru nějakého viru? Řeč je o mrtvole v současné chvíli obývající kryopod číslo...“ Senna se sklonil, aby přečetl sériové číslo na spodním okraji kryopodu.

„Soval Raxiosová,“ řekla Anax měkce. „Jmenuje se Soval Raxiosová.“

„Kryopod číslo DL2454,“ dokončil Senna.

V kryopodu DL2458 se nenachází žádná mrtvola. Jeho obyvatelka, Soval Raxiosová, věk třicet čtyři, vykazuje mír-

---

* Mass Effect Fields – pozn. překl.

ně zvýšené množství alkoholu v krevním oběhu. Turianská brandy. Mimo to je dokonale zdravá.

Anax, Senna a Yorrik zamrkali. Podívali se dolů na zmrzlou mrtvolu v kryopodu. Na její ústa, rozevřená v posmrtné křeči.

„S překvapenou zdrženlivostí: ne, to opravdu není,“ zamružel elkor.

Omlouvám se, veliteli Senno’Nire. Mohu podat hlášení pouze o tom, co ukazuje systémový sken. Nejsem vybaven k analýze. Rozumím vaší námitce, avšak Soval Raxiosová tady u mě vypadá v pořádku.

„Soval, je mi to tak líto,“ hlesla Anax Therionová. Páteř jí náhle ztuhla pod tvrdým úderem vzpomínky.

„Smích jako smaragdové bublinky,“ zamumlala. Ostatní na ni zírali. Protivila si, že na ni zírali. A protivila si, že nedokázala vzpomínku zastavit. „Oči jasné jako naděje. Héfaistos; noc před odletem. Tancuje v baru, rychleji, rychleji. Soval, která byla básnířka a manželka. Soval, která přelévá brandy z jedné nádoby do druhé a ta brandy je jako světlo. Soval, šeptající slova skrz whisky: *v Andromedě bude všechno dokonalé, uvidíš.*“ Anaxina mléčná víčka se rozevřela a odhalila její oči, černé a vlhké. Třesoucí se drellka se uvolnila. Zakryla si jednou rukou ústa, aby nedýchala vzduch mrtvé, a druhou rukou zatlačila své přítelkyni oči. „Nechť tě bohyně Kalahira bezpečně převede přes moře.“

Vyrazili dál podél řad elegantních oblých kryopodů, ale Anax už nepřemýšlela, co tam najdou. Hádanka byla zodpovězena. Krabice zůstala zapečetěná. Kočka byla mrtvá.

Omlouvám se za vyrušení, ale zatímco jste hovořili, detekoval jsem vysublimovaný pentamethylendiamin v pěti dalších kryopodech.

Anax Therionové bezděčně uniklo bezmocné zaskučení.

„Dalších *pět* mrtvých drellů?“ zavrčela. „Co se to *děje*?“
Nepřesné, analytičko Therionová. Čtyři drellové a jeden hanar.

To je špatné, pomyslela si Anax Therionová. Hanarové nemohou dostat kepralský syndrom. Slyším snad bezpečáky, jak se pro vás vrací, veliteli? Najednou už se necítíte tak bezpečně, co?

Senna’Nir vas Keelah Si’yah zařal a zase uvolnil svou tříprstou pěst.

„Zahaj oživovací sekvenci u zbytku Náměsíčných, K,“ řekl. Jeho hlas se chvěl jen mírně. Anax by si nikdy nepomyslela, že by se velitelův hlas vůbec kdy chvěl. „Velitelské heslo: alfa-iota-gama-gama-9.“

Nad nimi proudily hvězdy a odrážely se na skleněných poklopech tří tisíc kryopodů, jejichž displeje všechny ukazovaly totožný, jásavý údaj: *vše v pořádku, vše v pořádku, vše v pořádku.*